

פרשת וַיִּשָּׁב — אסור להתייאש

בפרשת השבוע מסופר על מאסרו של יוסף.

בהיותו בכלא המצרי הוא ראה את שני השרים של פרעה שפניהם זעופות. הוא מייד פנה אליהם בשאלה: "מדוע פְּנֵיכֶם רְעִים הַיּוֹם?" (מ ז). אף על פי שיוסף היה במצב קשה לא פחות מהם, תקוע בבור בכלא המצרי, הוא הצליח לצאת ממצב הרוח הרע שלו, ולשאול אחרים במה הוא יכול לעזור להם. העזרה שהגיש יוסף לזולת, היא שעזרה בסופו של דבר גם לעצמו, ומתוך כך התגלגלו הדברים עד שנהיה למשנה למלך מצרים.

מיוסף למדנו שאסור להתייאש, ושמתוך אמונה, ראיית הטוב ושמחה אפשר להביא לישועה.

מסופר על רבי זושא ורבי אלימלך שהגיעו לעיירה אחת, ובגלל חוסר הבנה שמו אותם בבית הסוהר. בלילה שמע רבי זושא שאחיו רבי אלימלך בוכה, שאל רבי זושא את אחיו: "למה אתה בוכה?" ענה לו רבי אלימלך: "באמצע החדר עומד דלי שבו עושים האסירים את צרכיהם, ובחזר כזה אסור להתפלל. מה נעשה מחר כשנצטרך להתפלל תפילת שחרית?"

ענה לו רבי זושא: "זו דווקא סיבה להיות בשמחה! בכל יום אנו מתפללים כי כך ציווה הקב"ה, ואותו הקב"ה הוא שאסר להתפלל במקום לא נקי. בכל יום אנו זוכים לקיים את מצנת התפילה במקום נקי, אבל מעולם לא זכינו לקיים את המצנה שלא להתפלל במקום שאינו נקי! עכשיו הזדמנה לנו לקיים מצנה כל כך נדירה, וכי אין זו סיבה לשמוח!?"

מייד בבוקר התחילו שני האחים לרקוד ריקוד של שמחה, וכל האסירים הצטרפו לריקוד. לשמע השמחה והריקודים הגיעו הסוהרים ושאלו מה קרה. כל האסירים הצביעו על שני האחים הקדושים, ורבי אלימלך ורבי זושא הצביעו על הדלי.

אמרו הסוהרים: "זה מה שמשמח אתכם?! אנחנו נראה לכם!..."

לקחו הסוהרים את הדלי וסילקו אותו מתא העצורים כדי שלא לספק ליהודים סיבה לשמוח, ובאותו רגע התחילו שני האחים להתפלל בשמחה...

בעזרת ה', נדע לשמוח ולשמח בכל מצב, ונביא תשועה לנו ולעם ישראל כולו.